

добре, и да ги не дадешъ на ёдного Отъ насъ безъ
 вздатъ и дръги те двама, сирѣчь: какъ нїе сега те
 даваме трима, така и ты да ни ги дадешъ, ког
 сме пакъ трима на ёдно. И така заръчивше и,
 гнаха. Отдалечивше же мало, смыслихасе за гр
 своей, кого то беха заборабили, и взрнаха ёдного
 нихъ да го йска Отъ баба та. Онъ же отиде
 не поиска гребень Отъ баба та, но рече: взрнаха
 дръгаре те да ми дадешъ злато то, какко е зап
 но, да го Отнесемъ при нихъ. И жена та мѣ рече
 ти го давамъ докле не се соберете и трима на ё
 Торговецъ же лѣкавъ същи, ѡбїе Обзрнасе каде др
 те си, и сосъ гласъ выкна: Не ми го дава баба
 Они же возмнѣвше, за що гребень йска, и не м
 дава, ѡбїе направиха манїе на баба та, и сосъ
 выкнавше рекоха: О жено, дай го. Тога баба та
 мнѣвши, защо за злато то и дѣматъ, даде мѣ го.
 же земавши злато то, повѣгна. Дръгаре те мѣ ж
 какше го много, взрнахасе при баба та, и пытах
 гдѣ е дръгаръ ни, що то го взрнахме при тебе,
 се йви; а баба та ймъ рече: Онъ Отъ като зема
 тицы те Отъ мене сосъ ваша речъ, илезна и из
 та ми, и не го видоухъ вechъ. Они же рекоха: Н
 пратихме да мѣ дадешъ гребень, а не злато то.
 та же рече: Онъ не ми поиска гребень, но злато
 кое то азъ не мѣ давахъ, а кїе и сосъ манїе и сосъ
 ми рекохте, и дадохъ мѣ го. Они же чѣвше това
 баба та, Отведоха ѡ ѡбїе на сѣдъ при княза села
 го, и казаха мѣ сосъ многоу печаль сичко то при
 чившееся. И князь рече на баба та: дай жено на
 ловѣцы те злато то. Баба та же мѣ рече: господ
 азъ ймъ го дадохъ. И каза и Она приключенїе то